

Наталія Таранова
кандидат географічних наук,
доцент кафедри географії та методики її навчання
*Тернопільського національного педагогічного
університету імені Володимира Гнатюка,
м. Тернопіль*

СПОГАДИ ПРО ОСОБИСТІТЬ ОЛЬГИ ВОЛОДИМИРІВНИ ЗАСТАВЕЦЬКОЇ

Погодьтеся, тих, хто здатен кардинально, у позитивному контексті, змінювати долю інших людей не так уже й багато. Своїми неквапливими, добре обміркованими порадами вона змінювала долю своїх учнів – аспірантів, здобувачів, яких у неї було чимало.

З Ольгою Володимирівною Заставецькою доля звела мене давно ще в 1995 році. При цьому мене вражало винятково доброзичливе, батьківське ставлення О. В. Заставецької до студентства. Не було жодного випадку, щоб вона, посилаючись на зайнятість чи інші обставини, уважно не вислухала мене чи інших .

Будучи на 5 курсі географічного факультету я писала дипломну роботу під керівництвом О.В. Заставецької. Зі своїм науковим керівником я доволі тісно спілкувався в період з 1999-2000 рр. Ольга Володимирівна завжди говорила: "Досвід та необхідні знання прийдуть пізніше, але для цього необхідно багато працювати". Від усіх зустрічей – позитивні враження, конкретні поради, настанови.

Завжди доброзичлива, уважна до аспірантів, здобувачів, студентів могла пригостити чаєм, розповісти історії з власного життя, вислухати співбесідника, вносячи конструктивні пропозиції до написання дипломної роботи, а пізніше і дисертації.

Кабінет, в якому вона працювала, мав характерну наукову атмосферу: робочий стіл завжди заповнений стосом робочих матеріалів. Ольга Володимирівна могла одночасно працювати над десятком різноманітних проектів: власні статті, редагування підручників та монографій, опрацювання розділів дисертаційних досліджень своїх аспірантів.

Вона працювала від ранку до вечора, на роботі та вдома, читала лекції для географів, всюди встигала і допомагала як словом, так і ділом. Я дивувалася: звідки у неї така життєва енергія та позитивний настрій. Хоча можна сміливо стверджувати: Ольга Володимирівна жила для географії, жила заради географії.

Зустрічі відбувалися не лише в робочій, а й домашній обстановці. Та навіть вдома відчувався той неповторний "професорський" настрій Ольги Володимирівної, якому вдавалося поєднати домашню гостинність із філіжанкою кави та розмови про наболілі теми аспірантів, здобувачів тощо.

Ольга Володимирівна взагалі була людиною дуже коректною та ввічливою, спокійною, урівноваженою. Я ніколи не чула, щоб вона підвищувала голос, як то кажуть, виходила із себе. Хоча бували, звичайно, різні ситуації.

Інтелігентна, начитана, порядна, скромна, доброзичлива... Ольга Володимирівна вражала своїм спокійним характером, пунктуальністю в роботі, вимогливістю й справедливістю. А ще пам'ятаю її очі, які завжди променилися усмішкою, батьківською теплотою. Про неї впевнено можу сказати: справжня Людина.

Світла пам'ять про видатного вченого і прекрасну людину назавжди залишиться з нами.

Вдячна долі, що мені пощастило спілкуватись з Ольгою Володимирівною, отримувати допомогу й багато чому навчитися в неї, у моїй пам'яті назавжди залишаться найкращі спогади про цього Великого Вченого, Добру й Чуйну Людину.